

Bohoslužby - vždy v 8:30

služba:

v prosinci	7. prosince	Šimonovi; rodinná; večeře Páně
	14. prosince	Bartošovi; večeře Páně
	21. prosince	Hubený; vánoční slavnost
	24. prosince	v 16:00; Kadlecová, Zástěrová
	25. prosince	Matějková, Zezulová, Hod Boží vánoční, večeře Páně
	28. prosince	Novotná, Filipiová
v lednu	1. ledna	Bisová, Plecháčková; novoroční, VP
	4. ledna	Pospíšilová, Votavová
	11. ledna	Šibravovi
	18. ledna	Teplí
	25. ledna	Vraspirovi (M.&M.), I. Hauptová
v únoru	1. února	Šauerovi; rodinná
	8. února	Švecovi, Mlejnkovi
	15. února	Burešovi
	22. února	Vaškovi
	29. února	Šimonovi; první postní; večeře Páně
v březnu	7. března	Bartošovi; rodinná
	14. března	Hubený; sborové shromáždění
	21. března	Kadlecová, Zástěrová
	28. března	Matějková, Zezulová

Sborová shromáždění

biblické hodiny	<i>každé úterý v 16:30</i>
mládež	13. prosince – seniorátní vánoční mládež v Borové 26.-28. prosince – víkend mládeže
nedělní škola	<i>každou neděli při bohoslužbách</i> rodinné bohoslužby: 7. prosince a 7. března rodinná neděle (s obědem): 1. února vánoční slavnost: 21. prosince
náboženství	1. stupeň: Masarykova: čtvrtek 12:40-13:25 <i>Luka: středa 13:20-14:30 (odjezd do Sádku)</i> <i>Sádek: středa 13:30-14:15</i> 2. stupeň: kostel v Poličce: úterý 15:15-16:00
střední generace	2., 9. a 16. prosince
staršovstvo	<i>čtvrťou neděli po bohoslužbách: 14.12.; 25.1.; 22.2.</i>
seniorát	

Nábřeží svobody

*Vůl zná svého hospodáře,
osel jesle svého pána.
Izajáš 1,3*

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh.

To bylo na počátku u Boha.

Všchno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.

V něm byl život a život byl světlo lidí.

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.

Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan. Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světě, aby všichni uvěřili skrze něho. Jan sám nebyl tím světlem, ale přišel, aby o tom světě vydal svědectví.

Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka; to přicházelo do světa.

Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal.

Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.

Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan 1,1-14

Milé sestry, milí bratři,

jménem evangelického sboru v Poličce Vám přejeme pokojné vánoční svátky.

*Jiří Teplý
kurátor*

*Jan Dus
farář*

Farní sbor ČCE, nábř. svobody 561, Polička, e-mail: policka@evangnet.cz

Jan Dus – tel: 461-724-050, 776-897-889

Jiří Teplý – tel: 461-724-712; 603-910-949

naše stránka: <http://policka.evangelnet.cz>

Vánoční zamyšlení:

Čtení z bible: Izajáš 1,3 a Jan 1,1-14

Ježíš je ve světě přebytečný. Už ve chvíli, kdy se rodí, pro něj nemají místo pod střechem. A tak se rodí v chlévě. Možná že by mu docela rádi poskytli i přijatelnější ubytování, ale když on se narodil tak nevhod, zrovna když bylo tolik starostí se sčítáním lidu a s rozpisem daní a lidé jezdili sem a tam. Ježíš vlastně se svým narozením překážel. *Přišel do vlastního a jeho vlastní ho nepřijali.* Tak to formuluje evangelista Jan.

Svět není schopen přijmout svého Boha - tuto tragickou skutečnost vyjadřuje kupodivu i ta zdánlivě idylická scénka církevních a lidových betlémů. Kdo by neměl rád betlém? Z těch figurek a z celé scenérie dýchá něha a pokojná odevzdanost. Uprostřed vidíme to rozkošné děťátko, krásnou matku poblíž, starostlivého Josefa nedaleko a kolem ty prosté a uctivé pastýře a spoustu domácích zvířat. - Jenomže ten dobrácký vůl a pokorný osel, ač se octli v tomto výjevu proto, že mají teplý dech a nemluvnátku by bez nich byla zima, upomínají právě na velice neidylickou a temnou stránku našeho světa. „*Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý.*“ Tak to napsal prorok Izajáš dávno před Kristem. Bolestně a hořce si stýskal na zpronevěřilý a nevěrný judský lid, na lid Hospodinův. Tolik dobrého prokázal Hospodin svému lidu, jako dítě jej vychoval, pečoval o něj, ale oni, lid judský, se vzepřeli, svého Boha opustili a znevázili. A teď se tváří, jako by ani nevěděli, kdože je jejich pánem, kterému mají sloužit a u kterého jsou doma. I ta nemá tvář pozná svého hospodáře. I ten osel rozezná, který je jeho krmelec. Ale zarputilý Hospodinův lid se chová hůř než ta nemá tvář, nezná se k svému hospodáři a k jeho hospodaření. Ignorují Boha a Bůh je jim lhostejný. To nenapsal někdo až teď, v 21. století, to napsal prorok Izajáš, kdoví kdy to bylo, snad někdy v šestém století před našim letopočtem.

Křesťané, když se později začali zajímat o Ježíšovo narození a o jeho okolnosti, nacházeli ve Starém zákoně řadu prorockých výroků, které jim připomínaly Ježíše. A všimli si i tohoto verše a pochopili jej jako předpověď toho, co se stane. Totiž, že v Betlémě osel pozná jesle svého pána, tedy Pána Ježíše, a i ten vůl v něm rozezná svého hospodáře. A tak se ze stíznosti na nevěrnost judského lidu stalo jakési potvrzující znamení, že ten narozený v betlémském chlévě je skutečně Pán celého světa. Vždyť i ti dva zástupci živočišné říše jej poznali, dali mu najevo svou oddanost a ochotu posloužit. Ale ve svém původním významu u proroka Izajáše ta zvířata připomínají, jaký je náš svět. Vždyť v tom nejlepším, co v něm bylo, v tom vyvoleném lidu judském, se svět od Boha odvrátil, vypudil ho ze svého středu, zřekl se ho a nechce se k němu znát.

Svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal - tak to hodnotí evangelista Jan. A my to rozeznáváme hned v počátku Ježíšova příběhu, kde pro něj pod

střechem v lidských obydlích nebylo místo. A vidíme to i na konci Ježíšovy cesty, kdy ho vyhnali za brány města a na Golgathě s ním udělali krátký proces.

Bůh přichází. Ne však do něžného světa betlémů, ale do našeho nepřívětivého, drsného světa a jeho dusné atmosféry. Sdílí s námi naši tíži a my nejsme sami. Je to div a je to zázrak, že Bůh – tak vyvýšený a neuchopitelný – se stal člověkem, křehkým lidským tělem. Tělem, jako máme my. Tělem, jehož bezbrannost si nejvíce uvědomujeme, když chováme v náručí malinké, nepatrné novorozeně. Slovo se stalo tělem! V tom zvolání zní úžas! A my každý rok znovu slavíme vánoce v podstatě proto, abychom si tento vděčný úžas osvěžili. A proto zpíváme a modlíme se, že Boží jednání je úžasné. A my se mu díváme a znovu jsme jím zaskočeni. Na vyjádření toho všeho nám slova nestačí. Vždyť Bůh se rozhodl nezůstat ve své nedotknutelnosti a ve své slávě, ale chtěl být s námi v naší křehkosti i bídě. Ono mu na nás záleží. My jsme pro něj důležití. Tak důležití, že přišel do světa, kde někdy i ten dobytek se chová lépe než lidé.

Evangelista Jan připomíná, že Ježíš mezi námi, lidmi, nenašel své místo. Zároveň však ví, že ho někteří přijali a věří v jeho jméno. Neříká, kolik jich je. Ostatně v tomto ohledu jsou všechny statistiky a průzkumy veřejného mínění nespolehlivé. Vždyť jenom Pán zná ty své a má spočítané své ovečky jako pastýř. A také jako pastýř a hospodář má svoje měřítko a svoje kritéria. My do jeho knihy života nevidíme. Ovšem zřejmě křesťanství bude a také bylo spíše menšinovým jevem. I v době tak hluboce křesťanské, jako bylo 16. století v Evropě, se Martinu Lutherovi zdálo, že na deset tisíc pokřtěných připadá jeden skutečný křesťan. Ale o počet tu vůbec nejde. Jestli dvě procenta nebo ještě méně... Jde tu o zjištění, že s těmi, kdo Krista přijali a kdo uvěřili v jeho jméno, se něco úžasného děje. Skutečný zázrak, převrat a div. Kdo přijali Krista, říká evangelista, ti se narodili z Boha. Výslovně: ne jako děti pozemských rodičů, a jsou dětmi Božími. Je to zpráva pro lidský rozum skutečně převratná. Snad kdyby tomu bylo obráceně, snad by se požadavky naší lidské logiky s touto novinou smířily. - Jenže všimněme si dobře, co jsme četli z evangelia. Podle Jana ten, kdo uvěří a kdo Ježíše přijme, ten se teprve, dodatečně, narodí z Boha. Přitom uvěřit v Ježíše to je šance ne pro dvě procenta, ale pro každého, kdo chodí po tomto světě. Přece to světlo osvěcuje každého člověka, každému vysílá své signály a každý může odpovědět. A kdo se této šance chopí, ten se *nenarodil, jako se rodí lidé, nýbrž narodil se z Boha.*

Ano, ta dobrá zpráva, to evangelium, je nad naše pomyšlení: Nic nás neurčuje předem, žádná dannost, žádná přirozenost, žádné nějaké dávné prokletí a žádný osud, ba dokonce ani ne genetická výbava a dědičnost, příslušnost národní či rasová. Ne, to všechno je přehodnoceno. V Kristu je každý nové stvoření a každý je nové dítě boží. A každý může začít znova. Dokonce i to, že svět ve zlém leží a pořád není rájem a pořád se ho nedaří změnit, to přece také neobstojí jako důvod pro to, abychom se světu přizpůsobili a nechali se vláčet. Přece jsme děti Boží, jsme sourozenci Kristovi, jsme zplozeni z Boha.

A tak Vám přeji radost, pokoj a světlo z Kristova narození.